

Nhà văn Vũ Trọng Phụng và câu chuyện về ngôi mộ giữa lòng Hà Nội

11:15 20/08/2016

Nhà văn Vũ Trọng Phụng là một hiện tượng văn học độc đáo trong nền văn học Việt Nam. Chỉ với 27 năm cuộc đời, 8 năm sáng tác (từ 1931 đến 1939) nhưng ông đã để lại trong kho tàng văn học Việt Nam một khối lượng tác phẩm đồ sộ bao gồm 28 truyện ngắn, 9 tiểu thuyết, 8 phóng sự, 6 vở kịch, 2 tác phẩm dịch... Ông được đánh giá là một trong những cây bút sắc sảo của chủ nghĩa hiện thực phê phán.

Men theo con đường cạnh sông Tô Lịch, đến đình làng Nhân Chính, phải hỏi rất nhiều người lớn tuổi tôi mới tìm được đến ngôi nhà mà nhà văn Vũ Trọng Phụng từng sống và viết những năm cuối cuộc đời. Đó là một ngôi nhà cao tầng, tọa lạc trên diện tích hơn 500 mét vuông được chia làm hai khu, một khu mộ là nơi an tọa của nhà văn Vũ Trọng Phụng cùng mẹ, vợ, con gái và cháu ngoại.

Khu mộ khang trang, tĩnh lặng dưới những rặng cây xanh mát phủ bóng an bình. Khu bên cạnh là ngôi nhà 5 tầng. Tầng 1 là nơi lưu giữ những tác phẩm của nhà văn Vũ Trọng Phụng, những tầng trên là nơi sinh sống của các cháu, chắt, chít ngoại của nhà văn. Một phần khu nhà được chia ra để

cho các cháu sinh viên thuê
nhập cho gia đình.

trợ, tặng thu

Bình thường, giới văn chương vẫn biết đến ông Nghiêm Xuân Sơn, người con rể của nhà văn Vũ Trọng Phụng, chồng của bà Vũ My Hằng, người con gái duy nhất của nhà văn Vũ Trọng Phụng, như gạch nối giữa cuộc đời và sự nghiệp nhà văn với độc giả, các học giả cũng như nhà nghiên cứu. Mặc dù ngày về làm rể, nhà văn Vũ Trọng Phụng đã mất được 20 năm, nhưng qua lời kể của bà nội, của mẹ vợ, của vợ ông, thì ông là nhân chứng duy nhất còn lại.

Nhưng thật buồn vì lần này, khi đến gặp ông, tôi mới biết ông Nghiêm Xuân Sơn cũng đã vừa qua đời vài tháng nay do căn bệnh tai biến mạch máu não, hưởng thọ 80 tuổi.

Căn nhà vắng lặng đến chừng nghe được cả tiếng lá rơi và tiếng gió xạc xào qua từng rặng cây cao vút. Dù thẳng hoặc, có những chiếc xe máy của những người thuê trọ ra vào ở cánh cổng không bao giờ khóa cửa, nhưng bên trong ngôi nhà có những tấm ảnh cũ đen trắng đã sờn mép, những cuốn sách cũ hàng chục năm giấy đã úa màu, xếp sắp cẩn thận trong những chiếc tủ kính đã kết lại cùng thời gian, là không khí tĩnh lặng vì vắng người. Ngày ông Sơn mất, gia đình ông còn lại hai người con gái cùng các con cháu sống trong ngôi nhà này.

Chị Ngọc, con gái thứ được giao trách nhiệm trông nom lại gia tài sách của ông ngoại, thì đang chăm chồng ở bệnh viện. Bởi vậy, căn nhà được "vào cửa" tự do (dù có camera quan sát) vì thế càng vắng người, dường như chỉ những trang sách của nhà văn Vũ Trọng Phụng với những vang bóng của nó đến tận ngày hôm nay là có một sức sống mãnh liệt. Những "Số đỏ"; "Giông tố"; "Cạm bẫy người"; "Đời cạo giấy"; "Kĩ nghệ lấy Tây"; "Cơm thầy cơm cô"; "Dứt tình"; "Vỡ đê"; "Làm đĩ"; "Lấy nhau vì tình"; "Trúng số độc đắc"...

Hiệp, chắt ngoại gọi nhà văn Vũ Trọng Phụng là cụ, một lái tàu trẻ tuổi của Tổng Công ty đường sắt Việt Nam, xuống tiếp tôi. Hiệp là người duy nhất đi theo nghề của ông bà ngoại Nghiêm Xuân Sơn và Vũ My Hằng. Từ ngày ông mất, mọi thứ trong căn nhà vẫn được giữ nguyên như hồi xưa ông đã sắp đặt. Chỉ khác một điều, là ngày ấy, ông Sơn dán báo, bì các tông lên những tấm tủ kính lưu giữ các tác phẩm của nhà văn Vũ Trọng Phụng cùng những giấy tờ, bản thảo, tài liệu của ông. Thì nay con cháu bỏ những lớp giấy ấy đi để mọi người có thể chiêm ngưỡng được những tác phẩm qua các thời kỳ của nhà văn Vũ Trọng Phụng.

Ông Sơn là người kỹ lưỡng, thu thập hết tất cả các tài liệu, những bài báo to nhỏ viết về nhà văn Vũ Trọng Phụng và gia đình nhà văn. Các con cháu

không ai theo nghề, cũng không ai có những đam mê văn chương, nên tất cả vẫn còn nguyên vẹn như hồi xưa lưu giữ.

Con gái duy nhất của nhà văn Vũ Trọng Phụng - bà Vũ Mỹ Hằng và chồng.

Nhà văn Nguyễn Thụy Kha, người có những ký ức về nhà văn Vũ Trọng Phụng đã từng chia sẻ: Hành trình đời sống trong suốt 27 năm của nhà văn Vũ Trọng Phụng khởi đầu từ căn nhà số 36 Hàng Gai, nơi ông sinh ra và đã sống trọn vẹn với tuổi ấu thơ trong căn nhà ấy. Thuở nhỏ ông được gọi là "Cậu Tý" (có lẽ vì ông sinh năm Nhâm Tý), mồ côi cha từ ngày chưa đầy tuổi ta. Người mẹ góa đã tảo tần nuôi nấng đưa con trai độc nhất. Cậu Tý đã lớn lên từ những mũi chỉ đường kim nghề khâu vá thuê của mẹ.

Sau này, Vũ Trọng Phụng theo gia đình về ở số 107 Hàng Bạc, rồi sau đó chuyển sang số nhà 80 đối diện. Chính trong căn gác chưa hề được tân trang này, là nơi Vũ Trọng Phụng đã miệt mài năm tháng viết ra những tác phẩm trở thành cổ điển trong lịch sử văn xuôi Việt Nam. Từ căn nhà này, theo những buổi đi về, Vũ Trọng Phụng đã lang thang qua bao hè phố của những Hàng Bò, Hàng Gai, Hàng Đào, Hàng Ngang, đã gặp gỡ, đã vui buồn với bao số phận, cảnh ngộ của con người, mở ra một lối riêng cho

văn học hiện thực phê phán bên cạnh Tự Lực Văn Đoàn. Ông đã từng nói rõ: "Các ông muốn tiểu thuyết cứ là tiểu thuyết, tôi và các nhà văn cùng chí hướng như tôi muốn tiểu thuyết là sự thật ở đời".

Trong nhiều tài liệu, các bạn văn chia sẻ, nhà văn Vũ Trọng Phụng là một trong số các nhà văn nghèo nhất. Ở nơi quê quán, ông không có một tấc đất cắm dùi. Nhà văn Ngô Tất Tố từng kể: Hồi ông làm báo Công dân, đó là hồi quần bách nhất trong đời ông, vì báo Công dân chỉ là một cơ quan của anh em nhà văn nghèo dùm rau, dùm bếp với nhau, khi trả tiền in rồi, trong két còn tiền thừa mới trả cho người cầm bút.

Thế nhưng Vũ Trọng Phụng cũng không tỏ ra mình cần tiền. Mỗi khi ở Gia Lâm sang nhà báo, ông cứ cặm cụi cuốc bộ đi, lại cuốc bộ về, hôm nào mỏi lắm mới đi một cuộc xe. Một điều quan trọng hơn nữa là đời ông luôn luôn túng thiếu nhưng không lúc nào ông tự đem sự túng thiếu của mình mà làm phiền lụy người nào, dù khi túng thiếu cực điểm cũng vậy".

Tuy nghèo khổ, nhưng tài văn chương của ông đã sớm được bộc lộ. Từ năm 18 tuổi, ông đã trở thành cây bút có tiếng trên nhiều tờ báo: Hà Thành ngọc báo, Nhật Tân, Hà Nội báo, Tiểu thuyết thứ năm, Đông Dương tạp chí, Tao Đàn tạp chí. Ông là người từng trải cảnh đời, tình người đến mức nhiều khi cay nghiệt, lại là người sống rất trung hậu, tình nghĩa, đầy trách nhiệm.

Ông viết hàng loạt phóng sự, truyện ngắn, tiểu thuyết "tình trường" nhưng ông lại rất ngây thơ về "tình riêng". Ông chịu ảnh hưởng của quan niệm đạo Khổng: "Nam nữ thụ thụ bất tương thân", nên khi đã đi hỏi vợ rồi mà ông vẫn chưa hề gặp gỡ trò chuyện với vợ chưa cưới.

Bà Vũ My Nương, vợ nhà văn Vũ Trọng Phụng, là con gái của một gia đình khá giả. Anh trai bà có một cửa hàng thuốc bắc trên phố cổ. Gia đình bà sống ở làng Giáp Nhất, quận 5 (nay là phường Trung Hòa – Nhân Chính – quận Cầu Giấy) vốn là một gia đình có của ăn của để. Là con gái gia đình khá giả, lại có nhan sắc, bà Vũ My Nương được nhiều người hỏi cưới. Nhưng vì mê tài văn chương của nhà văn – nhà báo nghèo Vũ Trọng Phụng, bà đã gấn bó cuộc đời mình với ông, dù bà biết ông phải rất chật vật mới nuôi được gia đình bằng những đồng nhuận bút còm cõi của mình.

Cuộc hôn nhân của bà Vũ My Nương và nhà văn Vũ Trọng Phụng không phải một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối, nhưng lại được mẹ bà Vũ My Nương rất ủng hộ, vì mẹ vợ của nhà văn cũng rất ngưỡng mộ những tiểu thuyết, những bài phóng sự sắc sảo của ông.

Năm 1936, nhà văn Vũ Trọng Phụng kết hôn với bà Vũ My Nương. Đó cũng là năm đánh dấu đỉnh cao trong sự nghiệp của ông với “Số đỏ”, “Giông tố” và “Làm đĩ”. Theo lời ông Nghiêm Xuân Sơn thời còn sống kể lại, nhà văn Vũ Trọng Phụng là người có sức làm việc phi thường.

Vì muốn có tiền cưới vợ, ông đã cật lực làm việc ngày đêm và cho ra đời 3 bộ tiểu thuyết nổi tiếng này. Tiền tổ chức đám cưới của ông, một đám cưới rất linh đình, có mặt gia đình, họ hàng và các bạn bè văn chương của ông, chính là lấy từ khoản tiền nhuận bút ấy.

Gia đình gồm con rể và các cháu, chất, chít của nhà văn Vũ Trọng Phụng trước mộ ông.

Sau khi kết hôn, cuộc sống của gia đình nhà văn Vũ Trọng Phụng ngày càng khó khăn, nhất là khi con gái của ông – Vũ My Hằng chào đời. Nhà văn phải nuôi mẹ già, nuôi vợ và con gái, nên ngày đêm ăn uống kham khổ, làm việc đến mức lao碌, sức khỏe ngày càng hao mòn. Thương con gái và con rể, mẹ vợ đã cho vợ chồng ông về sống cùng trong chái nhà nhỏ ở làng Giáp Nhất.

Đây cũng là nơi chứng kiến sự ra đời những tác phẩm cuối cùng của nhà văn và chứng kiến những ngày cuối đời ốm đau bệnh tật của ông. Vì lao

lực để kiếm cái ăn nuôi cả gia đình, vì phải ăn uống kham khổ, Vũ Trọng Phụng đã mất khi mới 27 tuổi vì bệnh lao phổi.

Nhà văn Ngọc Giao kể lại: Cảnh nhà Vũ Trọng Phụng luôn luôn túng thiếu. Đến nỗi ông phải nói với nhà in Tân Dân cho Vũ Trọng Phụng nhận sửa morat lấy thêm món tiền nhỏ sinh sống, thuốc thang. Những năm sau đó, Vũ Trọng Phụng đã bệnh, người rất yếu rồi. Ông còng lưng, gập người chữa bản morat. Nhưng ông vẫn sửa rất cẩn thận, và có khi còn đề nghị tác giả thay cả đoạn văn dài... Nhà văn lớn của lịch sử văn học Việt Nam thời ấy đã vì cơm áo vợ con mà làm cái công việc này để một tháng nhận thêm mười đồng.

Sau này có lần được nhà văn Lan Khai mời đi ăn cơm Tây, Vũ Trọng Phụng đã nói: "Nếu mỗi ngày tôi được ăn hai miếng bít-tết như thế này thì chắc tôi không đến nỗi ho lao". Sau khi nhà văn Vũ Trọng Phụng mất, vợ ông – bà Vũ My Nương đã ở vậy nuôi mẹ chồng và cô con gái nhỏ mới được 1 tuổi - Vũ My Hằng.

Có lần bà Vũ My Hằng kể lại: "Nhớ một lần được bà nội tôi cho cái bánh, tôi hỏi bà: "Lúc bố cháu còn sống bà có mua phở cho bố không?". Bà bảo: "Bà nghèo lắm. Bố cháu ăn bánh đúc mà viết truyện đó thôi! Bố tôi đã mất vì thiếu dinh dưỡng. Mẹ tôi cũng là người thiệt thòi vì bà chỉ sống thật sự bên cạnh chồng có hai tháng vì bố tôi thường đi thực tế để sáng tác".

Nhà văn Vũ Trọng Phụng sống long đong, khi qua đời, cũng nhiều phen đổi dời. Ông mất năm 1939, được chôn cất ở nghĩa trang Hợp Thiện, rồi nghĩa trang Quán Dền. Mãi đến năm 1988, con gái Vũ My Hằng mới đưa ông về quy thổ vĩnh viễn tại mảnh vườn nhà mẹ vợ nhà văn tại làng Giáp Nhất hiện nay. Tên của ông cũng đã được đặt tên cho con đường cách nơi ông yên nghỉ chỉ chừng 1 km.

Hồi còn sống, ông Nghiêm Xuân Sơn từng nói, gia đình bên vợ dường như có số đoản mệnh. Nhà văn Vũ Trọng Phụng mất khi mới 27 tuổi. Vợ ông Sơn, bà Vũ My Nương cũng qua đời khi còn rất trẻ. Sau đó, ông Sơn còn phải chứng kiến sự ra đi của một người con trai và một người con gái.

Cả cuộc đời ông, dường như được sống để toàn tâm toàn ý lo cho trách nhiệm với gia đình họ Vũ. Và trước khi ra đi vào mấy tháng trước đây, ông vẫn đầy lo lắng vì khi ông mất đi, sẽ không có người chăm lo cho gia tài văn học đồ sộ của nhà văn Vũ Trọng Phụng.

Trần Hoàng Thiên Kim

Con trai" Vũ Trọng Phụng: Nhận cha hay trực lợi?

Văn hoá 18/09/2009 11:46

(Toquoc)-"Một số tổ chức chuẩn bị trả tiền bản quyền có thể là nguyên nhân ông Khanh lên tiếng nhận cha".

(Toquoc)- "Nếu ông ta nhận mình là con rơi của nhà văn thì còn có thể chấp nhận được, đằng này ông ta lại đường đường chính chính nhận mình là con đầu lòng, từ những năm nhà văn Vũ Trọng Phụng mới 16 tuổi là bịa đặt hoàn toàn".

Ông Nghiêm Xuân Sơn- con rể của cố nhà văn Vũ Trọng Phụng chia sẻ về việc sau gần 70 năm sau ngày mất của nhà văn, bất ngờ trên nhiều trang web có một người đàn ông tên Vũ Trọng Khanh (đang sinh sống tại Mỹ) tự nhận mình là con trai duy nhất của cố nhà văn.

Tuy nhiên, những thông tin mà ông Khanh viết về cuộc đời và gia đình nhà văn Vũ Trọng Phụng có nhiều điểm khác biệt với những tư liệu từ trước tới nay. Theo đánh giá của gia đình nhà văn Vũ Trọng Phụng, có lẽ việc một số tổ chức quốc tế chuẩn bị trả tiền bản quyền cho các nhà văn có thể là nguyên nhân để ông Khanh lên tiếng tự nhận cha, đây là mục đích nhằm trực lợi chứ hoàn toàn không phải vì quá yêu quý nhà văn.

Có hay không chuyện trực lợi?

Trong những ngày này, căn nhà nhỏ của gia đình ông Nghiêm Xuân Sơn (con rể cố nhà văn Vũ Trọng Phụng) đồng thời là nơi lưu giữ mộ phần của nhà văn, tấp nập người vào ra. Họ là những người yêu mến văn chương của Vũ Trọng Phụng và đều muốn tìm hiểu rõ thực hư chuyện nhà văn có một người con trai độc nhất đang lưu lạc bên nước Mỹ xa xôi đang lên tiếng nhận cha. Ngoài 70 tuổi, ông Sơn còn rất minh mẫn, ông cho biết gia đình có đầy đủ chứng cứ để chứng minh những thông tin ông Vũ Trọng Khanh đưa ra hoàn toàn là sai lệch, bịa đặt và đang xúc phạm nghiêm trọng tới danh dự nhà văn Vũ Trọng Phụng.

Ông Nghiêm Xuân Sơn- con rể của cố nhà văn Vũ Trọng Phụng chia sẻ với phóng viên (Ảnh: Hồng Hà)

Trao đổi với chúng tôi, ông Sơn cho biết: “Trong dịp kỷ niệm 65 năm ngày mất nhà văn Vũ Trọng Phụng, tôi tham gia một cuộc tọa đàm về nhà văn Vũ Trọng Phụng tại TP HCM. Thời điểm đó, tôi được một người bạn cho biết có thông tin về một người họ Vũ đang sinh sống tại Mỹ tự nhận là con của nhà văn Vũ Trọng Phụng. Người đàn ông này từng có 3 đời vợ. Sự việc đưa ra khiến tôi hoàn toàn bất ngờ nhưng vì không có chứng cứ nên nhanh chóng rơi vào quên lãng. Nhưng khi ông Khanh tự nhận là con trai duy nhất của nhà văn, lại có quá nhiều chi tiết sai lệch thì tôi không thể im lặng được. Tôi là người con rể duy nhất, là chồng của người con gái độc nhất của nhà văn, người đang trông nom nhà thờ và mộ phần của ông cụ. Tôi rất bất bình khi thấy những thông tin sai về gia đình chúng tôi. Những thông tin xúc phạm đến nhà văn và cả đại gia đình.

Ông Khanh nói bố tôi tên thật là Vũ Văn Tý, còn tên Vũ Trọng Phụng chỉ là bút danh mà bút danh này do ông Phụng quá yêu mẹ ông tên là Phụng mà đặt ra. Ông Khanh cho biết, gia đình ông ta đang giữ những 2 giấy khai sinh nhưng 2 giấy khai sinh đó lại khác nhau năm sinh và nơi sinh (ông nói: 1 cái có ghi ngày sinh là 20.10.1919 nơi sinh là làng Hảo, 1 cái có ghi ngày sinh là 20.10.1912 nơi sinh là Hà Nội).

Cố nhà văn Vũ Trọng Phụng lúc sinh thời (Ảnh cung cấp)

Về giấy khai sinh và ngày sinh của Vũ Trọng Phụng: Hiện nay, gia đình tôi có lưu giữ giấy khai sinh in bằng ba thứ chữ (Tiếng Pháp, Tiếng Hoa, Tiếng Việt). Giấy này đã cho in trong Tuyển tập Vũ Trọng Phụng. Trong đó ghi rõ: Tên khai sinh là Vũ Trọng Phụng. Nơi sinh là: Số nhà 23, phố Hàng Vôi, Hà Nội. Ngày sinh là ngày 20 tháng 10 năm 1913, có đầy đủ chữ ký của người đứng khai: Vũ Văn Bach của nhà văn, chữ ký của các người làm chứng, của Lý trưởng và trưởng khu là ông Nhã ký, đóng dấu. Việc ông Khanh nói nhà văn Vũ Trọng Phụng vì quá yêu mẹ của ông ta nên tự đổi tên thật từ Tý sang là Phụng là không đúng. Tên Vũ Trọng Phụng là tên ghi rõ trong giấy khai sinh của ông và do mẹ nhà văn đặt tên cho. Khi bà nội chúng tôi (mẹ Nhà văn Vũ Trọng Phụng) còn sống, ở với gia đình tôi mười mấy năm trời không thấy cụ nói gì về mẹ con ông Khanh, nhất là cụ có cháu đích tôn, có người nối dõi tông đường thì sao cụ lại bỏ qua? Tại sao suốt cả những năm tháng đó, từ lúc ông Vũ Trọng Phụng qua đời năm 1939 cho đến năm 1954 (coi như năm đó ông di cư vào Sài Gòn), không một lần nào ông Khanh xuất hiện với gia đình nhà văn? Nếu ông ta nhận mình là con rơi của nhà văn thì có thể chấp nhận được, đằng này ông ta lại đường đường chính chính nhận mình là con đầu lòng, từ những năm nhà văn mới 16 tuổi là bịa đặt hoàn toàn.”

Nhiều ngày qua, ông Sơn đã nhờ những người bạn trong nước và nước ngoài dò tìm thông tin, địa chỉ của người đàn ông có tên Khanh để trao đổi, xác minh và “ba mặt một lời” cho rõ trắng đen. Đến nay vẫn chưa có thông tin cụ thể và người đàn ông này vẫn im lặng một cách khó hiểu. Theo ông Sơn phỏng đoán, việc nhận cha này không phải xuất hiện một cách ngẫu nhiên mà nó trùng với dịp các nhà văn chuẩn bị được trả tiền tác quyền trên mạng Internet. Vũ Trọng Phụng là nhà văn có nhiều tác phẩm, phải chăng đây là lý do để ông Khanh tự nhận mình là con trai của nhà văn? Rõ ràng đây là mục đích trục lợi, vì theo một số người họ hàng của gia đình ông Sơn bên Mỹ, hiện có khá nhiều tác

phẩm của nhà văn Vũ Trọng Phụng được in bằng tiếng Việt trên đất Mỹ, phải chăng người đàn ông tên Khanh (với danh nghĩa là con trai độc nhất của Vũ Trọng Phụng) đã lợi dụng điều này để in sách..

Sẽ xét nghiệm ADN để tìm ra sự thật!

Ông Sơn khẳng định rằng ông Khanh bịa đặt chuyện mẹ vợ ông, bà Vũ My Lương là người đàn bà xấu người, răng đen, nhà quê, có tật bẩm sinh, hai chân khập khiễng. Theo ông Sơn, sự thật là bà Lương rất xinh đẹp, di ảnh vẫn còn đó. Hay như chuyện ông Khanh kể bố ông mắc bệnh lao chết và bắt buộc phải chôn cất ngay trong ngày nên bà nội và kế mẫu ông phải vội vã đem xác bố đi chôn tại nghĩa trang Quảng Thiện thuộc huyện Ngã Tư Sở, tỉnh Hà Đông. “Thật đau lòng khi ông ta lại dựng chuyện đến cả cái chết của nhà văn Vũ Trọng Phụng ông cũng không tha. Ông ta đã nói sai sự thật 100%, cụ thể là: ông Vũ Trọng Phụng chết ngày 13 và là ngày thứ sáu nhưng đến ngày 15 là ngày chủ nhật mới đưa tang, có đông đủ họ hàng và các nhà văn, bạn đọc yêu văn chương ông cũng có những 2 người đọc điếu văn bên mộ ông là Lưu Trọng Lư và Nguyễn Vỹ.

Gia đình ông Nghiêm Xuân Sơn bên phần mộ của nhà văn Vũ Trọng Phụng (ảnh cung cấp)

Cụ Nguyễn Bá Đạm – nhà sưu tập tiền cổ nay đã 90 tuổi – là một trong những nhân chứng sống về cuộc đời, thân thế và sự nghiệp của nhà văn Vũ Trọng Phụng. Ông là người từng nhiều năm gắn bó với nhà văn Vũ Trọng Phụng tại làng Giáp Nhất (Nhân Chính, Thanh Xuân, Hà Nội) đã lên tiếng phản ứng lại những thông tin mà ông Vũ Trọng Khanh đưa ra. Cụ Đạm cho biết: “Ông Khanh đã có rất nhiều thông tin sai lệch về cuộc sống của nhà văn Vũ Trọng Phụng. Những người yêu mến văn chương đều biết đến năm 1931 nhà văn Vũ Trọng Phụng mới bắt đầu nghiệp viết, nhưng ông Khanh đã “gắn” nghiệp này cho nhà văn từ năm 1927. Và tệ hại hơn là ông Khanh đã viết những chi tiết không hay về bà Vũ My Lương - vợ chính thức của Vũ Trọng Phụng, bà Lương là một cô gái đẹp, nét na và từng được tuyển chọn vào hội đánh cờ người của làng Mọc năm 1934, hay như phần lớn những địa danh từ trước 1945 đến nay ông Khanh đưa ra đều sai lệch”.

Ông Sơn cho rằng, nếu thực sự có chuyện ông Khanh là con thì hãy nhận họ hàng một cách đàng hoàng với đủ bằng chứng. “Tôi mời ông Khanh về quê hương để nhận họ cho rõ, trong trường hợp khó khăn về tài chính, tôi sẽ giúp đỡ, chỉ cần ông ta có địa chỉ, số điện thoại cụ thể. Trong trường hợp không về Việt Nam được, chúng tôi sẽ sang Mỹ để đàm đạo với ông Khanh, thậm chí chúng tôi chấp nhận xét nghiệm ADN để tìm sự thật. Với gia đình chúng tôi, ông Khanh hay bất cứ ai tôn trọng nhà văn Vũ Trọng Phụng, có ý muốn thờ phụng, tưởng nhớ thì ông và gia đình đều vui lòng. Trong trường hợp ông Khanh đúng là con trai nhà văn, thậm chí không phải con trai nhưng vì quá yêu quý nhà văn mà tự nhận là con, nếu có lời cải chính, xin lỗi mà muốn về đây, chăm lo hương khói cho nhà văn thì gia đình tôi cũng sẵn lòng đón nhận...” Ông Sơn chân thành nói.

Trao đổi với chúng tôi về sự việc trên, nhà thơ Hữu Thịnh- Chủ tịch Hội Nhà văn VN cho biết:

“Tôi đã đến nhà anh chị Vũ Mỹ Hằng nhiều, có lần đến ăn giỗ nhà văn Vũ Trọng Phụng nhưng tôi chưa từng nghe nói có chuyện này. Kể cả trong

đám giỗ là lúc người ta hay nhắc đến thân nhân người quá cố, cũng không ai nhắc đến chuyện này. Phải thận trọng, hết sức thận trọng. Bởi vì nếu chuyện này là thật, đó sẽ là việc lớn của nhà văn lớn. Nhưng nếu không có thật, thì lại thêm một chuyện buồn, buồn và hài hước là điều không ai muốn có đối với nhà văn mà hết thấy chúng ta đều kính yêu.”

Hồng Hà

Đại Tá Vũ Lăng Vũ Trọng Khanh

Hoàng Hải Thủy

Tháng 2, tháng 3 năm 1976/ Tháng 2, tháng 3 năm 2008.. Thấm thoát dzậy mà thời gian đã qua 33 mùa lá rụng.. Những năm 1975, 1976 tôi sống những ngày buồn thảm, u tối, tuyệt vọng giữa lòng Sài Gòn, thành phố thủ đô đau thương của tôi.

Biết dzồi.. Khổ lắm.. Kể mãi..! Vâng, không tả oán nữa, xin nói ngay vào chuyện. Một tối Phù Hư, người bạn văn nghệ của tôi, ghé nhà tôi, anh nói:

– Tôi mới gặp anh con trai của ông Vũ Trọng Phụng. Anh ta mới ở Hà Nội vào. Tôi hẹn gặp lại anh ta sáng mai.

Anh hỏi tôi:

– Anh có muốn gặp con trai ông Vũ Trọng Phụng không? Muốn gặp thì sáng mai đi với tôi.

Từ lâu tôi biết Nhà Văn Vũ Trọng Phụng không có con trai, ông chỉ có một người con gái. Gần như tất cả những người đọc những tiểu thuyết Giông Tố, Số Đỏ, Cơm Thầy Cơm Cô của Nhà văn Vũ Trọng Phụng đều biết ông chỉ có một người con gái. Nay ở đâu ra anh con này của Nhà Văn? Mạo nhận ư? Nhưng mạo nhận là con Nhà Văn để làm gì? Tôi không tin người nào đó là con trai của Nhà Văn nhưng vì buồn quá đỗi, buồn đến có thể chết được, phần vì không có việc gì làm, tôi theo Phù Hư đi gặp anh ta.

Những tháng đầu tiên bọn Bắc Cộng rước hình Chủ Tịch Hồ chí Minh của chúng vào Sài Gòn, dzân Sài Gòn — thất nghiệp không phải chăm phần chăm mà là năm chăm phần chăm — toàn dzân không ai có việc gì làm, người ta đổ ra đường kiếm ăn Chợ Trời, Chợ Đất, nhiều người Sài Gòn ra Chợ Trời cho đỡ buồn, nhiều người mở hàng cà phe vỉa hè. Hàng họ thật giản dị, vài cái bàn, vài cái ghế thấp tè đóng bằng gỗ ván thùng, vài phin cà phe, một ấm cà phe bí tất, nửa ký cà phe, nửa ký đường, bán gần hết chạy đi mua, 1 phích nước, dăm cái ly, cái muỗng, thế là thành một tiệm cà phe vỉa hè Sài Gòn Thất Thủ Lũ Khử Lũ Khù. Sáng hôm ấy tôi theo Phù Hư đến một tiệm cà phe như thế trên vỉa hè đường Gia Long. Đúng giờ hẹn người tự nhận là con trai của Nhà Văn Vũ Trọng Phụng đến.

Người thanh niên trắng trẻo, đẹp trai, mặt mũi sáng sủa, bận bộ đồ bà ba đen mới may. Tôi không có khả năng nhận xét sắc xảo gì nhưng nhìn anh tôi biết chắc anh không phải là dzân Sài Gòn, anh là người miền Bắc mới vào Sài Gòn nhưng anh không có cái vẻ cù lằn của bọn thanh niên Hà Nội Bắc Kỳ Xã Hội Chủ Nghĩa, những kẻ được dzân Sài Gòn tả trong câu dzân dzao 1975:

Trai Sài Gòn như chim anh vũ,

Trai Hà Nội như củ khoai lang.

Phù Hư đái anh ly cà phê đen giá 1 đồng, 1 đồng tiền Hồ là 500 đồng bạc Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa.

Tôi nói với anh thanh niên :

– Tôi tưởng ông Vũ Trọng Phụng không có con trai ?

Đại Tá Vũ Lăng Vũ Trọng Khanh.

Ảnh SBTN.

Rất lễ phép, và có vẻ đầy đủ thẩm quyền, coi như chuyện người thiên hạ không biết Nhà Văn Vũ Trọng Phụng có con trai là chuyện thường, là những người không biết đáng thương hại, anh ta nói :

– Thưa bác.. Bố cháu có cháu và em gái cháu. Tên cháu là Vũ Trọng Khanh.

Lần thứ nhất tôi nghe cái tên Vũ Trọng Khanh là trong một buổi sáng cuối năm 1975, hay đầu năm 1976, trên vỉa hè đường Gia Long, Sài Gòn.

Sau ly cà phê, vài điều thuốc lá, Phù Hư và tôi chia tay với Vũ Trọng Khanh. Ngoài việc xưng là con trai Nhà Văn Vũ Trọng Phụng, người nói tên mình là Vũ Trọng Khanh không ba hoa chích chòe khoe khoang, không nói lời gì với ý định lừa gạt hay lợi dụng Phù Hư và tôi. Anh cũng không hỏi nhà chúng tôi, không nói chỗ anh ở, công tác anh làm, không hẹn gặp lại. Từ đấy tôi không gặp lại anh, tôi cũng không nghe ai nói đến anh.

Advertisements

REPORT THIS AD

Năm 1975, 1976 tôi 40 tuổi, người tự nhận là Vũ Trọng Khanh, con trai Nhà Văn Vũ Trọng Phụng, trạc 30 tuổi. Nếu anh là con ông Vũ, anh phải ra đời trước năm 1939 là năm ông Vũ từ trần, ít nhất anh phải ra đời trong những năm 1934, 1935, năm 1975 anh phải gần 40 tuổi, anh phải già, phải via tông-keng bằng tôi, anh không thể trẻ đến như thế. Tôi không tin anh là con Nhà Văn Vũ Trọng Phụng nhưng tôi chẳng bắt bẻ anh làm gì. Tại sao lại cố ý moi móc để chứng tỏ người ta nhận vợ ? Mà người ta nhận vợ người ta là con ông Nhà Văn sì đã nạm thao? Hại gì ai ? Nhà văn Vũ Trọng Phụng có nổi tiếng, có được người đời trọng mến, mới có người nhận là con. Ở đời thiếu gì anh con từ bố, chối bố hay xấu hổ khi có ai nói anh là con của ông bố anh.

Những năm 2000, 2001, ở Kỳ Hoa Đất Trích, tôi nghe nói :

– Ở San José có người nhận là con trai Nhà Văn Vũ Trọng Phụng, tên là Vũ Trọng Khanh.

Tôi nghe qua rồi bỏ. Tự nhiên tôi không tin nhân vật Vũ Trọng Khanh San José 2000 là nhân vật Vũ Trọng Khanh tôi gặp năm 1975, 1976 trên vỉa hè đường Gia Long, Sài Gòn. Lại một người nhận vợ.. ! Mà người ta nhận vợ sì đã nạm thao? Người ta nhận vợ kẻ người ta, mình không nhận vợ, mình không tin chuyện người ta nhận vợ thì thôi. Có gì quan trọng mà cứ phải vạch ra là người ta nhận vợ.

Ngày tháng qua đi.. Tháng 2 năm 2008, liêu lạc ở Rừng Phong, Xứ Tinh Nhân, Kỳ Hoa Đất Trích, sau hơn 30 mùa lá rụng vật đổi, sao dời, người tù rạc, người đi, người ở, người về, người ra nghĩa địa, người vào lò thiêu, tôi gặp lại cái tên Vũ Trọng Khanh, tôi lại nghe nói đến ông Vũ Trọng Khanh. Ông Vũ Trọng Khanh tôi thấy ở Kỳ Hoa Đất Trích trên màn ảnh truyền hình SBTN năm 2008 không phải là anh thanh niên Bắc Kỳ đẹp trai Vũ Trọng Khanh tôi gặp ở Sài Gòn cuối năm 1975 hay đầu năm 1976. Như vậy : trước sau, trong vòng 40 năm, tôi thấy cuộc đời này có hai ông Vũ Trọng Khanh. Ông Vũ Trọng Khanh thứ nhất tôi được gặp, được nói chuyện ở Sài Gòn năm 1975 không có chức vụ, không cấp bậc gì cả, ông Vũ Trọng Khanh thứ hai tôi chỉ được nhìn thấy dung nhan trên màn hình Internet trong cuộc phỏng vấn của Hệ Thống Truyền Thông SBTN. Ông Vũ Trọng Khanh San José 2008 được Đài SBTN giới thiệu bằng cái tên có cấp bậc quân đội là Đại Tá Vũ Lăng.

Ông Vũ Trọng Khanh Đại Tá Vũ Lăng San José 2008 trạc Sáu Bó tuổi đời, bận quân phục, tôi nhìn không rõ đó là quân phục Quân Đội Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa hay quân phục Quân Đội Hoa Kỳ. Ông có vẻ đau yếu, dường như ông ngồi không vững, ông nói khó khăn, ông có bà vợ trẻ ngồi bên đỡ lời, nói dùm. Trong cuộc phỏng vấn ông nói ba, bà nói bảy. Chuyện kỳ lạ là, như tôi đã viết trên đây, gần như tất cả những người Việt Nam từng đọc tiểu thuyết của Nhà Văn Vũ Trọng Phụng, từng biết, dù biết ít, biết lơ mơ, về đời tư của Nhà Văn, đều biết Nhà Văn không có con trai, nhưng ký giả SBTN — không lẽ không biết — không đặt câu hỏi :

– Có gì chứng minh ông là con trai Nhà Văn Vũ Trọng Phụng ?

Ký giả phỏng vấn, dường như tên là ông Tường Thắng, phẳng phẳng la tuy-líp coi người được phỏng vấn đúng là ông con của Nhà Văn. Ông ký giả cũng phong phong gọi người được phỏng vấn là Đại tá.

Ông Vũ Trọng Khanh Đại Tá Vũ Lăng San Jose, và bà vợ, kể nhiều chuyện kỳ cục quá đỗi là kỳ cục. Không những chỉ kỳ cục, đó còn là những chuyện dựng đứng. Không chỉ chuyện dựng đứng thường mà là chuyện dựng đứng năm chằm phằm chằm. Tôi nghe chuyện ông bà kể mà chịu hông có nổi. Tôi kể lại những lời ông bà nói như sau, tất nhiên tôi chỉ kể đại khái thôi, tôi không thể kể hết hay kể thật đúng từng tiếng trong những lời ông bà nói, nhưng tôi kể không sai.

Ông Đại Tá Vũ Lăng kể ông bị bọn Bắc Cộng bắt sống năm 1961, ông bị tù giam 22 năm ở Bắc Việt, năm 1982 ông trở về Sài Gòn, năm 1985, 1986 ông vượt biên bằng đường bộ sang Thái Lan, người ta đón ông sang Hoa Kỳ. Trong thời gian chịu tù đầy ở Bắc Việt, ông bị bọn Cai Tù Bắc Cộng tra tấn, chúng đánh ông thủng ba lỗ ở đầu, rút hết 10 móng tay ông.

Ông kể :

Lúc đầu Bộ Trưởng Công An Bùi Thiện Ngộ và Thiếu Tướng Công An Dương Thông hỏi cung tôi, rồi đến ông Đại Tá Bùi Tín. Khi nghe tôi nói tôi là con Nhà Văn Vũ Trọng Phụng, Đại Tá Bùi Tín đập bàn, quát :

– Mày nói láo. Nhà Văn Vũ Trọng Phụng làm gì có thằng con phản động như mày !

Tôi nói :

– Ông Bùi Bằng Đoàn cũng làm gì có thằng con mất dạy như Bùi Tín.

Ông ấy móc súng Cò ra dọa bắn nát đầu tôi nhưng rồi ông ấy không dám bắn.

Khi ông Thầy Châm Cứu Bùi Duy Tâm ở San Francisco tổ chức chào đón Đại Tá Bùi Tín đến San José, tôi đến nơi gặp ông. Thấy tôi, ông Bùi Tín mặt xanh rờn, tôi vỗ vai ông ta, nói :

– Đại Tá đừng sợ, đây là đất tự do, ông và tôi cùng là người đi tìm tự do.

Ông xin tôi tha lỗi, tôi nói :

– Đại tá yên tâm, tôi không trả thù ông đâu.

Đại Tá Vũ Lăng kể Vũ Trọng Phụng không phải là tên thật của Nhà Văn, tên thật của Nhà Văn là Vũ Văn Tý. Tên của bà mẹ ông, bà vợ Nhà Văn, là Phụng, ông Vũ Văn Tý ghép tên bà thành bút hiệu Vũ Trọng Phụng. Ông kể bà vợ Nhà Văn, bà mẹ ông, là em gái Luật Sư Trần Văn Tuyên, em cùng cha, khác mẹ. Ông kể năm ông 9 tuổi, Luật Sư Trần Văn Tuyên nói với bà mẹ ông là đưa ông sang Pháp, nhưng ông TV Tuyên lại đưa ông sang Vân Nam bên Tàu. Ông sống ở đất Tàu mấy năm cho đến khi ông gặp ông Nguyễn Mạnh Côn, ông nói rõ :

– Người về sau là Nhà Văn Nguyễn Mạnh Côn.

Ông kể ông Nguyễn Mạnh Côn đưa ông từ Vân Nam về Hong Kong rồi đưa ông xuống tàu biển về Singapore. Không thấy ông nói rõ ông Nguyễn Mạnh Côn có cùng về Singapore rồi Sài Gòn với ông hay không. Chỉ biết ông kể tới đây là mất tích ông Nguyễn Mạnh Côn. Chính quyền Singapore giúp phương tiện cho ông về Sài Gòn. Từ Sài Gòn ông lên Tòa Thánh Tây Ninh.

Advertisements

REPORT THIS AD

Ông kể :

Ở Tây Ninh tôi gặp lại ông Trần Văn Tuyên. Ông ấy đang là Cố vấn Pháp Luật của Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc. Ông ấy bảo tôi: “Mày đừng nói với ai mày là cháu tao. Ở đây chúng nó kỳ thị, chúng nó thù ghét Bắc Kỳ. Đừng nhận họ để khi nếu nó giết tao thì nó không giết mày, nó giết mày thì nó không giết tao.”

Tôi được Tướng Trịnh Minh Thế nhận là em nuôi, cho tôi đi học Khóa 4 Trường Sĩ Quan Đà Lạt. Năm ấy (1952) tôi nhớ Thiếu Tá Lefort là Hiệu Trưởng. Mỗi khóa Trường Võ Bị Đà Lạt cho các giáo phái Cao Đài, Hòa Hảo được cử 10 người theo học. Những năm 1960, 1961 có một số cán bộ, binh sĩ Việt Cộng gài lại trong Nam sau Hiệp Định Geneve được đưa ra Bắc chinh huấn, Tinh Báo tổ chức cho tôi nhập vào những toán đó để ra Bắc hoạt động. Tôi ra Bắc năm 1961, bị bắt, bị tù đến năm 1982 mới trở về Sài Gòn.

Ngưng lời kể của Đại Tá Vũ Lăng.

Ai thì tôi không dzám quả quyết chứ Nhà Văn Nguyễn Mạnh Côn thì tôi tự cho tôi có thể nói chắc là cả đời ông — Nhà Văn Nguyễn Mạnh Côn — không một lần đi ra khỏi nước Việt Nam. Nhà Văn Nguyễn Mạnh Côn, tác giả những văn phẩm nổi tiếng một thời của Văn Chương Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa *Đem Tâm Tinh Viết Lịch Sử, Mỗi Tinh Mâu Hoa Đào, Ba Người Linh Nhảy Dù Lâm Nạn, Kỳ Hoa Tử*.v.v.. bị bọn Bắc Cộng bắt tháng Ba 1976, năm 1979 ở Trại Tù Khổ Sai Xuyên Mộc, Nhà Văn đòi bọn CS phải trả tự do cho ông, chúng không chịu trả, ông tuyệt thực. Bất chước cách đàn áp tù nhân của bọn Nga Cộng, Tàu Cộng, bọn Cai Tù Xuyên Mộc không cho ông uống nước đến chết. Nhà Văn chết ở Trại Tù Xuyên Mộc.

Cố Luật Sư Trần Văn Tuyên có ông con là Trần Tử Thanh. Năm 1988 Trần Tử Thanh nằm phơi rốn trong Phòng 10 Khu ED Nhà Tù Chí Hòa cùng Tu sĩ Trí Siêu Lê Mạnh Thát và người anh em cùng vợ với tôi là Hoàng Hải Thủy. Năm ấy ông Trần Tử Thanh, cùng ông em là Trần Vọng Quốc, bị Phản Giác P 25 nó tố vì tội làm tình báo, tình bồ chỉ đó. Hai anh em ông cùng nằm phơi rốn trong Nhà Tù Chí Hòa. Tôi, qua điện thoại, hỏi ông Trần Tử Thanh về chuyện ông Đại Tá Vũ Lăng San José nói bà mẹ ông ta là em gái Cố Luật sư Trần Văn Tuyên, tức bà là bà cô ruột của ông, và như dzậy Đại Tá Vũ Lăng Vũ Trọng Khanh San José là anh em con cô, con cậu với ông, ông Trần Tử Thanh cũng đã biết về cuộc phỏng vấn của Đài SBTN, ông kêu :

– Làm gì có chuyện đó. Bà vợ ông Vũ Trọng Phụng đâu phải là em ông cụ tôi. Ông cụ tôi có bao giờ đến Tòa Thánh Tây Ninh đâu. Hoàn toàn bịa đặt. Anh em chúng tôi sẽ phải lên tiếng về vụ này.

Ông Trần Tử Thanh gửi cho tôi bức thư ngỏ :

THƯ NGỎ

Đồng kính gửi :

– Các cơ quan truyền thông, truyền hình, báo chí, các mạng Internet.

– Quý vị lãnh đạo tinh thần các tôn giáo, quý vị chủ tịch các đảng phái quốc gia, quý vị Chủ Tịch Công Đồng, các Tổ Chức, Hội Đoàn người Việt Quốc Gia tại hải ngoại.

– Bà con thân thuộc và Bằng Hữu của Gia Đình Cố Luật Sư Trần Văn Tuyên.

Mới đây trong cuộc phỏng vấn kéo dài 4 phần trên Đài Truyền Hình SBTN ở Quận Cam và được báo Việt Nam Exodus đưa lên mạng, có một người xưng là Vũ Trọng Khanh, tự Vũ Lăng, Cựu Đại Tá QLVNCH, tốt nghiệp Khóa 4 Trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt (?), con của Nhà Văn Vũ Trọng Phụng (?) — không hiểu vì lý do gì, đã mạo nhận là cháu của Luật Sư Trần Văn Tuyên.

Vì sự việc có liên quan đến thân phụ và giòng tộc chúng tôi, chúng tôi xin minh xác :

1 — Họ và tên người này nêu ra trong cuộc phỏng vấn để chứng minh liên hệ với gia đình Luật Sư Trần Văn Tuyên là hoàn toàn xa lạ với gia đình chúng tôi và không có trong gia phả của giòng họ Trần.

2 — Những sự kiện liên quan đến thân phụ chúng tôi là những sự kiện hoàn toàn bịa đặt một cách trắng trợn.

Tất nhiên khi tạo dựng những sự kiện nêu trên, người được phỏng vấn hẳn có mưu đồ đen tối nào đó.

Vì vậy, chúng tôi xin gửi bức thư ngỏ này thông báo tới toàn thể bà con trong gia tộc, các bằng hữu quen biết gia đình chúng tôi, cùng mọi giới để cảnh giác đề phòng và tránh mọi ngộ nhận trong tương lai.

Thay mặt gia đình Cố Luật Sư Trần Văn Tuyên.

Luật Sư Trần Tử Huyền, Trưởng Nam.

California, ngày 17 Tháng Hai năm 2008.

REPORT THIS AD

Trước năm 1975 giới ca-ve Sài Gòn có cô Lan, biệt hiệu Lan Khùng, nói cô là con ông Nhà Văn Lê Văn Trương. Năm 1980 ở Sài Gòn có ông Lê Khiêm nhận là con Nhà Văn Lê Văn Trương.
Năm 1990 ở Hà Nội có ông Mạc Can, ông này viết tiểu thuyết, nghe nói là con Nhà Văn Lê Văn Trương.
Năm 1976 ở Sài Gòn Cờ Đỏ tôi gặp người xưng tên là Vũ Trọng Khanh, nhận mình là con trai ông Nhà Văn Vũ Trọng Phụng.

Năm 2008 ở Kỳ Hoa, tôi thấy ông Vũ Trọng Khanh thứ hai tự nhận mình là con trai Nhà Văn Vũ Trọng Phụng. Ông Vũ Trọng Khanh San José còn tự nhận ông là Đại Tá và là cháu ruột Cố Luật Sư Trần Văn Tuyên. Tôi đã kể những gì tôi biết về nhân vật Vũ Trọng Khanh. Xin để quý vị có ý kiến về vụ này. Chỉ xin viết vài chuyện cho đỡ ngứa ngáy:

– Ông Vũ Trọng Khanh nói ông là “bạn vong niên của Nhà Thơ Nguyễn Bính.” Ông kể năm ông 9 tuổi, khoảng những năm 1940, 1941 ông Trần Văn Tuyên đưa ông từ Hà Nội sang Vân Nam, khoảng những năm 1949, 1950 ông Nguyễn Mạnh Côn đưa ông từ Vân Nam đến Hong Kong rồi về Singapore, ông đến Tòa Thánh Cao Đài ở Tây Ninh, ông đi học Khóa Sĩ Quan Đà Lạt, năm 1961 ông ra Bắc, ông bị tù trên đất Bắc 22 năm. Thời gian nào ông là “bạn vong niên” của Nhà Thơ Nguyễn Bính. Ít nhất khi Nhà Thơ 40 tuổi, ông phải 20 tuổi, khi Nhà Thơ 60 tuổi, ông 30, ông mới có thể là “bạn vong niên” của Nhà Thơ. Năm Nhà Thơ 30 tuổi, ông 9 tuổi, nạm thao ông có thể là “bạn vong niên” của Nhà Thơ? Nhờ ông tí!

– Ông kể ông bị bọn Bắc Cộng giam tù 22 năm. Khi giải làm Việt Cộng miền Nam ra Bắc năm 1961 cứ cho cấp bậc của ông là Trung Úy đi, trong 22 năm tù ông “ô-tô-măng-tít”, tức ông tự động thăng cấp? Trở về Sài Gòn năm 1982 ông là Đại Tá? Năm 1982 các ông Tướng của quân đội tôi ông thì ngồi tù, ông thì ở nước ngoài, ông về ai phong cấp Tá cho ông? Sôi si ông tự phong cấp Tá cho ông cũng được đi, kỳ cục là chuyện mấy ông TV SBTN phây phây giới thiệu ông là Đại Tá.

Những năm 1961, 1962 ông bị bọn Cai Tù Bắc Cộng tra tấn, hỏi cung, bọn Bắc Cộng đã làm gì có Bộ Trưởng Công An Bùi Thiện Ngộ với Đại Tá Bùi Tín!

Ở Sài Gòn tôi có người bạn văn nghệ trẻ có bút hiệu lạ là Phù Hư. Hôm nay kể chuyện xưa nhắc đến Phù Hư, tôi nhớ ở Kỳ Hoa tôi có người bạn văn nghệ trẻ bút hiệu là Hư Vô.

Hai cái tên Phù Hư, Hư Vô giống nhau quá đi mất. Hai người cùng Hư, một người Hư Phù, người kia Hư Vô. Hư Phù hay Hư Vô cũng là Hư. Xong Hư Phù đỡ Hư hơn Hư Vô, Hư Phù còn tí ti hư để mà phù, Hư Vô thì vô luôn, không còn tí hư nào để mà vô cả.

Ở quê hương tôi hôm nay là Ngày Hai Mươi Tết, Tết Nguyên Đán vừa qua được hai mươi ngày. Ông bà tôi thường nói là: “Ra Giêng..”, tức sang Tháng Giêng. Chiều nay ở Kỳ Hoa đã là cuối Tháng Hai Tây. Mưa tuyết trên Rừng Phong. Tuyết này là Tuyết Hoa — Tuyết nhẹ, mỏng, khô, tan ngay — trong bài viết này tôi nhắc đến Phù Hư, viết xong tôi nhớ anh, nhớ hình ảnh anh năm xưa. Anh đưa tôi đi gặp Vũ Trọng Khanh một buổi sáng ở Sài Gòn năm 1976. Cà phê vỉa hè đường Gia Long. Sài Gòn buồn ơi là buồn. Năm ấy Phù Hư ba mươi, tôi bốn mươi.

Tôi mong Phù Hư, hiện sống ở Sài Gòn, sẽ đọc bài viết này của tôi.

Tôi gửi bài này tặng Hư Vô ở Kỳ Hoa.

Tôi đổ quý vị biết Hư Vô là nam hay nữ?

Lại viết thêm vài dòng nữa: Ôi.. ông Đại Tá Vũ Lăng ơi.. Lộng giả thành chân có thể thôi..! I can You. I xin You. Ông định làm trò lộng giả thành chân nhưng không được đâu, nhiều khi lộng giả không thành chân, thành cẳng mà là thành dzôm! Ông dựng đứng lên những chuyện không thật, chúng tôi biết những chuyện ông nói không thật, chúng tôi bắt buộc phải lên tiếng.

REPORT THIS AD

Chúng tôi không ai nói gì, mấy ông Nhà TiVi SBTN có thể bảo nhau:

– Bọn “sì-péc-ta-tura” của mình chúng nó ngu lắm. Mình cho người kể chuyện dzôm năm chăm phần chăm về Nhà Văn Vũ Trọng Phụng, Nhà Văn Nguyễn Mạnh Côn, Luật Sư Trần Văn Tuyên mà chúng nó im re, không thẳng nào, con nào nói gì cả!

Tội chúng tôi quá, mấy ông ơi!

<https://hoanghaithuy.wordpress.com/2008/03/05/dai-ta-vu-lang-vu-trong-khanh/>

Tôn Nữ Thốc Nâu(Dương Thị Phương Hằng) và “đại tá” Vũ Lăng, tự xưng con trai của Nhà Văn Vũ Trọng Phụng .